

Úvod

Předcházející část: [Nová](#) [Předmluva](#)

Preložil DeepL a upravil Honza pre českú & slovenskú on-line skupinu <hawkins.support>. Editované Honzem 14may2023.

Dr. Dávid R. Hawkins, Kniha 1: 'Moc oproti Síle, přepracované vydání (2012)'

DRH používá neobvyklou stylizaci, v kombinaci s ním vymyšlenými slovíčkami, a pozice slov v jeho větách vyjadřují jejich závažnost. Z důvodu zachování tohoto DRH záměru, i Honza sa rozhodl byt mu věrný, a překlady připomínají spleť nestandardních stylizací, a nesprávné interpunkce, použité na oddelení vícenásobných myšlenek v jediné větě. Kdyby se byl DRH chtěl vyjadřovat jinak, tak by to bylo jinak, a Honzův překlad by se dal číst jako beletrie. Pri čtení, namísto tvrzení si 'to nesedí', Honza doporučuje klást si otázku „Co je potřebné ve mne změnit, aby mi to sedělo?“

ÚVOD

. 1. Veškeré lidské snažení má společný, nevyřčený cíl – pochopit nebo ovlivnit lidskou zkušenost. Za tímto účelem člověk vyvinul řadu deskriptivních a analytických disciplín: morálku, filozofii, psychologii atd. Ohromné množství času a peněz je investováno do sběru a analýzy dat ve snaze předvídat lidské trendy. V tomto horečném hledání je obsaženo očekávání, že se najde nějaká konečná „odpověď“. „Odpověď“, jak se zdá, nám po jejím nalezení umožní vyřešit problémy ekonomiky, kriminality, národního zdraví nebo politiky. Ale dosud jsme nevyřešili žádný.

. 2. Není to tím, že by nám chyběla data – my se prakticky topíme v datech. Překážkou je, že nemáme vhodné nástroje k interpretaci významu našich dat. Zatím jsme si nepoložili správné otázky, protože jsme neměli k dispozici odpovídající měřítko relevance a přesnosti našich otázek. Dilema člověka – nyní a vždy – spočívalo v tom, že své vlastní intelektuální artefakty nesprávně identifikoval jako realitu.¹ Tyto umělé domněnky jsou však pouhými produkty libovolného bodu vnímání {mylné představy}. Neadekvátnost odpovědí, které dostáváme, je přímým důsledkem omezení, která jsou implicitně obsažena v úhlu pohledu tazatele. Nepatrné chyby při tvorbě otázek mají za následek hrubé chyby v odpovědích, které následují.

. 3. Porozumění nevychází z pouhého zkoumání dat; vychází ze zkoumání dat v určitém kontextu. Data jsou k ničemu, dokud nevíme, co znamenají. Abychom porozuměli jejich významu, potřebujeme nejen položit správnou otázku; potřebujeme také vhodné nástroje, kterými data změříme ve smysluplném procesu třídění a popisu.

. 4. Většina lidského chování zůstala přes všechny pokusy o jeho hluboké pochopení nerozluštitelná. Systémy, které jsme vytvořili, abychom dosáhli porozumění, se mohou zdát rozsáhlé a působivé, ale každý z nich nás zase zavedl do slepé uličky

kvůli omezením vlastním původnímu návrhu. Když zkoumáme podstatu lidských problémů, je jasné, že nikdy neexistovalo spolehlivé experimentální měřítko, kterým bychom mohli měřit a interpretovat lidské motivace a zkušenosti v průběhu dějin.

. 5. Filozofie ve všech svých odvětvích se pokouší pochopit lidskou zkušenost vytvářením abstrakcí a hypotetizováním jejich shody s nějakou konečnou skutečností. Všechny politické systémy jsou založeny na domněnkách o relativních lidských hodnotách, které postrádají jakýkoli prokazatelný faktický základ. Všechny systémy morálky se omezují na svévolné pokusy redukovat obrovskou složitost lidského chování na zjednodušené kategorie dobra a zla. Psychoanalýza, která odhalila nevědomou mysl, tento zmatek ještě prohloubila a dala vzniknout zmatenému množství léčebných postupů a psychologii odvozených z různých hledisek. Toto neustálé blábolení o snaze člověka porozumět sobě samému nakonec vytváří sémantický chaos, v němž je nakonec pravděpodobně do jisté míry pravdivé cokoli, co lze říci. Kvůli nejistotě ohledně přesné povahy kauzality, i když se podaří získat měřitelné výsledky, je možné je připsat faktickým důvodům.

. 6. Osudovými chybami všech myšlenkových systémů byly především: (1) nerozlišování mezi subjektivním a objektivním; (2) přehlížení omezení kontextu, které je vlastní základnímu záměru a terminologii; (3) neznalost povahy samotného vědomí a (4) nepochopení povahy kauzality. Důsledky těchto nedostatků se stanou zřejmými, až budeme zkoumat hlavní oblasti lidské zkušenosti z nové perspektivy, s novými nástroji.

. 7. Společnost neustále vynakládá úsilí na nápravu následků namísto příčin, což je jedním z důvodů, proč vývoj lidského vědomí postupuje tak pomalu. Lidstvo je skutečně sotva na první příčce žebříku; dosud jsme nevyřešili ani tak primitivní problémy, jako je světový hlad. Dosavadní úspěchy lidstva jsou, popravdě řečeno, nejpůsobivější proto, že jich bylo dosaženo – téměř naslepo – cestou pokusů a omylů. Zatímco toto nahodilé hledání řešení vedlo k labyrintu matoucích složitostí, pravdivé odpovědi se vždy vyznačují jednoduchostí. Základním zákonem vesmíru je úspornost. Vesmír neplýtvá jediným kvarkem; vše slouží svému účelu a zapadá do rovnováhy – neexistují žádné vedlejší události.

. 8. Člověk uvízne se svým nedostatečným poznáním sebe sama, dokud se nenaučí hledat za zdánlivými příčinami. Na základě lidských záznamů si můžeme všimnout, že odpovědi nikdy nevznikají na základě identifikace tzv. příčin ve světě. Místo toho je třeba identifikovat podmínky, které jsou základem zdánlivých příčin; a tyto podmínky existují pouze ve vědomí člověka samotného. Žádnou definitivní odpověď na jakýkoli problém nelze nalézt tím, že izolujeme posloupanosti událostí a promítneme do nich mentální pojem „kauzality“. Neexistují žádné skutečné příčiny v pozorovatelném světě. Jak si ukážeme, pozorovatelný svět je světem důsledků.

. 9. Jaká je lidská prognóza? Je společnost na základě svých vlastních chaotických subsystémů rozběhnutým kolosem, který je ze své podstaty odsouzen k zániku? Tato perspektiva je základem obecných společenských obav z budoucnosti. Mezinárodní průzkumy veřejného mínění ukazují na vysokou míru neštěstí všude na zeměkouli, dokonce i v nejvyspělejších zemích.² Zatímco většina lidí rezignuje na

pesimistický pohled a modlí se za lepší život „na onom světě“, těch několik málo vizionářů, kteří předvídají utopickou budoucnost, nedokáže popsat prostředky nezbytné k jejímu uskutečnění. Společnost potřebuje vizionáře prostředků, nikoli snílky účelů. Jakmile budeme mít prostředky, účely se projeví samy.

. 10. Potíže s nalezením účinných prostředků se při zkoumání redukuje na naši neschopnost rozlišit podstatné od nepodstatného. Doposud neexistoval žádný systém, který by poskytoval metodu, jak rozlišit mocná a účinná řešení od slabých, neúčinných. Naše prostředky hodnocení samy o sobě nebyly ze své podstaty schopny provést realistické hodnocení.

. 11. Společenská rozhodnutí jsou nejčastěji výsledkem účelnosti, statistické chyby, sentimentu, politického nebo mediálního tlaku nebo osobních předsudků a zájmů. Zásadní rozhodnutí ovlivňující životy všech lidí na planetě jsou přijímána za podmínek, které prakticky zaručují neúspěch. Protože společností chybí potřebný reálný základ pro formulaci účinných řešení problémů, stále znovu a znovu se uchylují k síle (v jejich různých podobách – jako je válka, právo, daně, pravidla a regulace), která je nesmírně nákladná, místo aby použily moc, která je velmi úsporná.

. 12. Dva základní typy operačních schopností člověka, rozum a cit, jsou oba ze své podstaty nespolehlivé, jak dokládají naše dějiny nejistého individuálního i kolektivního přežití. Ačkoli své jednání připisujeme rozumu, člověk fakticky funguje především z poznávání vzorců; logické uspořádání dat slouží především k posílení systému poznávání vzorců, které se pak stávají takzvanou „pravdou“.3 Nic však nikdy není „pravdivé“, leda za určitých okolností, a to ještě jen z určitého, charakteristicky nevyjádřeného hlediska.

. 13. V důsledku toho přemýšlivý člověk vyvozuje, že všechny jeho problémy pramení z obtížnosti „poznatelnosti“. Nakonec, mysl dospívá k epistemologii, odvětví filosofie, které zkoumá otázku, jak a do jaké míry člověk skutečně něco ví. Takové filozofické diskuse se mohou zdát buď erudované, nebo nepodstatné, ale otázky, které kladou, jsou jádrem lidské zkušenosti. Nezáleží na tom, odkud začneme zkoumat lidské poznání, vždy nakonec skončíme u fenoménu uvědomění a povahy lidského vědomí. A nakonec dojdeme k témuž poznání: jakýkoli další pokrok ve stavu člověka vyžaduje ověřitelný základ poznatelnosti, kterému můžeme důvěřovat.

. 14. Hlavní překážkou rozvoje člověka je tedy nedostatek znalostí o povaze vědomí samotného. Podíváme-li se do svého nitra na nepřetržité procesy naší mysli, brzy si všimneme, že mysl jedná mnohem rychleji, než si to dokážeme uvědomit. Stane se zřejmým, že představa, že naše jednání je založeno na promyšlených rozhodnutích, je velkou iluzí. Rozhodovací proces je funkcí vědomí samotného; mysl se s obrovskou rychlostí rozhoduje na základě milionů údajů a jejich korelací a předpokladů, které jsou daleko za hranicí vědomého chápání. Jedná se o globální funkci, které dominují energetické vzorce, jež nová věda o nelineární dynamice označuje jako přitahovače {vábiče, atraktory}.4

. 15. Vědomí si automaticky vybírá to, co považuje z okamžiku na okamžik za nejlepší, protože to je nakonec jediná funkce, které je skutečně schopno.

Relativní váha a zásluhy přisuzované určitým údajům jsou určovány převládajícím přitahujícím {atraktorovým} vzorem působícím v jednotlivci nebo v kolektivní skupině myslí. Tyto vzory lze identifikovat, popsat a cejchovat; z těchto informací vzniká zcela nové pochopení lidského chování, historie a potenciálního osudu lidstva.

. 16. Tato publikace, která je výsledkem dvacetiletého intenzivního výzkumu zahrnujícího miliony cejchování, může takové porozumění zpřístupnit každému. To, že toto odhalení vychází z náhodného propojení fyziologie vědomí, funkce lidské nervové soustavy a fyziky vesmíru, není překvapivé, když si připomeneme, že jsme koneckonců součástí vesmíru, v němž je vše propojeno se vším ostatním; všechna jeho tajemství jsou nám tedy přinejmenším teoreticky dostupná, pokud víme, kde a jak hledat.

. 17. Může se člověk zvednout sám za své vlastní šňůrky od bot? Proč ne? Jediné, co musí udělat, je zvýšit svou vztlakovou sílu a bez námahy se povznese do vyššího stavu. Síla takový výkon nedokáže; moc nejenže může, ale neustále to dělá.

. 18. Člověk si myslí, že žije díky silám, které může ovládat, ale ve skutečnosti ho ovládá moc z neodhalených zdrojů, moc, nad níž nemá kontrolu. Protože moc je bezúsilná, probíhá neviditelně a netušeně. Síla je vnímána smysly, moc lze rozpoznat pouze vnitřním uvědoměním. Člověk je ve svém současném stavu znehybněn díky tomu, že je v souladu s nesmírně silnými přitažlivými energetickými vzory, které sám nevědomky uvádí do pohybu. Okamžik za okamžikem je v tomto stavu evoluce pozastavován, omezován energiemi síly, poháněn energiemi moci.

. 19. Jedinec je tak jako špunt v moři vědomí – neví, kde je, odkud přišel ani kam směřuje, a neví proč. Člověk bloudí v této nekonečné hádance, klade si stále stejné otázky století za stoletím, a tak to bude pokračovat, nepodaří-li se mu kvantový skok ve vědomí. Jedním ze znaků takového náhlého rozšíření souvislostí a pochopení je vnitřní prožitek úlevy, radosti a úžasu. Všichni, kdo takovou zkušenost zažili, po ní cítí, že jim vesmír udělil vzácný dar. Fakta se hromadí námahou, ale pravda se odhaluje bez námahy.⁵

. 20. Doufejme, že prostřednictvím této knihy čtenář pochopí a následně si připraví podmínky pro takové osobní odhalení; učinit tak, je vrcholným dobrodružstvím.

Následující část: [Kapitola 1. Rozhodující Pokroky ve Znalostech](#)